

Parohia
„Înălțarea Domnului”

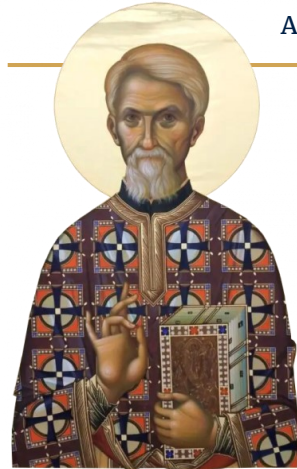
Str. Crinilor 45,
Pașcani, jud. Iași

@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh:
Pr. Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Coslujitor:
Pr. Leonardo Ioan Atudorei
+40 747 580 111

ANUL VII • NR. 13 (171) • 9 AUGUST 2026

Credință vie. Bucurie deplină

„Iubirea este unitatea de măsură pentru viață. Cu cât iubirea este mai mare, cu atât viața este mai adâncă, mai multă.”

Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae

Crâmpoeie din lumina sărbătorii

Credința – începutul oricărei biruințe

În Evanghelia Duminicii a 10-a după Rusalii (Matei 17, 14-23), Un tată îl roagă pe Hristos să-i vindece fiul chinuit de un duh rău. Ucenicii nu reușiseră să-l ajute, iar Mântuitorul le descoperă cauza: „Din pricina puținei voastre credințe”. Credința adevărată nu este doar rostirea unor cuvinte, ci încrederea deplină în Dumnezeu, întărită prin rugăciune, post și viață curată.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Rugăciunea este arma cea mare, comoară neîmputinată, bogăție care nu se sfârșește, liman neînviforât, izvorul tuturor bunătăților.” Prin rugăciune și prin credință, omul se unește cu Dumnezeu și primește puterea de a birui ceea ce singur nu poate.

De multe ori, și noi ne descurajăm în fața încercărilor, căutând soluții doar în puterile noastre. Hristos ne amintește însă că ceea ce pare imposibil oamenilor devine posibil celui care se sprijină pe Dumnezeu. Credința, chiar și cât un grăunte de muștar, poate muta munții îndoielii, ai fricii și ai păcatului. Să-I cerem Domnului nu doar să schimbe împrejurările vieții noastre, ci mai ales să ne întărească credința, pentru ca, prin rugăciune smerită și statornicie, să putem birui orice încercare și să trăim în lumina prezenței Sale.

Post de bucurie

Postul omului contemporan

+ Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Pentru cei mai mulți dintre oameni cuvântul post face trimitere la o perioadă tristă a anului liturgic, un timp de privațiuni, a cărui apropiere inspiră un soi de indispoziție, un sentiment de gravitate și îngrijorare.

Postul, însă, nu se reduce la ceea ce am reținut noi din tradiție: abținerea de la mâncare, ci trebuie adaptat la vremurile moderne. De exemplu, astăzi, să țin post poate însemna și să refuz să cedez tentației consumériste, să refuz să pierd timpul pe internet ori cu emisiuni frivole la TV. Post poate însemna ca, atunci când te întorci acasă de la muncă, să nu mai dai drumul la muzică, la radio sau televizor pentru a asigura un fond sonor, ci să creezi un spațiu liniștit, care să îți permită să reflectezi și să contempli Creația lui Dumnezeu. Acesta este un adevărat exercițiu ascetic pentru oamenii zilelor noastre.

Cu alte cuvinte, trebuie să ne gândim la post din perspectiva tuturor simțurilor noastre: a gustului, a ochilor, a auzului etc. Pentru omul modern, postul poate însemna și experiența unor trăiri diferite, sub forma unei varietăți de experiențe provocatoare, cum ar fi: încercarea de a obține un record sportiv, escaladarea unui munte, o plimbare pe mare, sau chiar muncile câmpului, căci toate acestea ne fac conștienți de frumusețea lumii dăruită nouă de Dumnezeu. Experiențele de viață vin să se adauge griji pentru cei bolnavi, pentru străini, pentru cei săraci, pentru cei afectați de război sau de foamă. De asemenea, putem să ne facem utili punându-ne în serviciul Bisericii pentru a cânta, a ne ruga, pentru a fi în comuniune. Există o multitudine de căi, o infinitate de posibilități pe care viața le pune la dispoziție oamenilor care caută mântuirea și care își asumă această disciplină ascetică pe care o indică Biserica.

Punctul final al postului constă mai puțin în a disciplina tirania cărnii, cât în a disciplina sufletul sau, mai precis, inima, din care izvorăște răul care inundă ființa noastră, așa cum ne avertizează însuși Hristos: „cele ce ies din gură pornesc din inimă și acelea spurcă pe om. Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule. Acestea sunt care spurcă pe om” (Matei 15, 18-20).

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (34)

Heruvicul. Intrarea mare

(continuare din numărul anterior)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,
Mitropolitul Bartolomeu Anania

Și acum, câteva cuvinte despre pomană. Aceasta este o faptă de milostenie care însoțește, de obicei, pomenirea morților, fie la înmormântare, fie la parastas. În cele mai multe cazuri, pomană este un prânz îmbelșugat la care sunt (sau ar trebui să fie) poftiți cu precădere săracii. Tradițiile locale sunt diferite, iar masa de pomană se face după vrea și posibilitățile fiecărei familii. De obicei, o astfel de masă e foarte costisitoare și, pe de altă parte, oferă posibilitatea consumului excesiv de băuturi alcoolice. Ca atare, nu puține sunt parohiile care, sub îndemnul preotului, renunță la acest gen de „pomană” în favoarea unor pachetele împărțite la intrarea în curtea bisericii sau a cimitirului. Bine-venite sunt și pomenile cu articole de îmbrăcăminte destinate săracilor.

Pomană este și bănuțul sau felia de pâine pusă de trecător în palma cerșetorului. Se presupune că, odată cu gestul, este pomenit în gând și numele celui ce-l face. Frumoasă e tradiția de a săpa o fântână pentru pomenirea morților, într-un loc mai singuratic, unde trecătorii își pot astămpăra setea. Fântâna e străjuită de o cruce, pe piciorul căreia sunt scrise numele morților care pot fi pomeniți de cel ce mulțumește. Uneori se asociază două sau mai multe familii, fiecare sădindu-și crucea cu pomelnicul ei. O astfel de pomană e mai costisitoare, dar ancorată de-a dreptul în veșnicie.

Să revenim acum la rânduiala și semnificația Intrării celei mari. De sub policandru se aude rostirea primului stih al pomenirilor.

Preotul: *Pe Preasfințitul nostru (Episcopul, Arhiepiscopul, Mitropolitul, patriarhul) [N] să-l pomenească Domnul Dumnezeu întru Împărăția Sa.*

Poporul: *Amin.*

Ierarhul locului este singurul pomenit pe nume, nu numai pentru că el este cea mai înaltă autoritate bisericească în eparhie, nu numai pentru că el este cel ce a emis și semnat antimisul pe care va fi adusă Sfânta Jertfă, ci și pentru că el este, în același timp, simbolul și garantul succesiunii apostolice și al unității de credință. Când slujește episcopul, acesta îl pomenește pe mitropolitul său, iar mitropolitul, pe patriarh. Când slujește patriarhul, acesta îi pomenește, nominal, pe toți capii Bisericii Ortodoxe, începând cu patriarhul ecumenic și sfârșind cu ultimul din ordinea diptecelor universale și locale. Umbrind diferențele de jurisdicție, administrație, limbă sau tradiție națională, această pomenire este expresia superbă a unității ortodoxe lăuntrice, aceea a harului care guvernează, lucrător, Biserica lui Hristos.

Preotul: *Pe binecredinciosul popor român de pretutindeni, pe cărmuitoarii țării noastre, pe mai-marii orașelor și ai satelor și pe cei ce slujesc în armata țării să-i pomenească Domnul Dumnezeu întru Împărăția Sa.*

Poporul: *Amin.*

Stihul acesta este formulat de către Sfântul Sinod al fiecărei Biserici în parte, potrivit cu forma de guvernământ a țării respective. Ca și stihul omonim din ectenia mare, pomenirea autorităților civile și militare nu are conotație politică, ci se referă la ordinea socială în sine, pe care Dumnezeu a rânduit – o în principiu și pe care fiecare popor o încredințează instituțiilor statale și slujitorilor acestora. Într-o rugăciune de taină din Liturghia Sfântului Vasile cel Mare se spune lămurit: „Pomenește, Doamne, toată cărmuirea și pe frații noștri cei din dregătorii și toată oastea; pe cei buni păzește-i în bunătate, pe cei răi fă-i să devină buni”. (Va urma)

Bine de știut

#5

De ce este altarul orientat spre răsărit?

În tradiția ortodoxă, altarul bisericii este orientat, de regulă, spre răsărit, iar această rânduială are o profundă semnificație biblică și teologică. Răsăritul este locul de unde apare lumina zilei și simbolizează pe Hristos – „Soarele Dreptății” (Maleahi 3, 20), Cel care luminează lumea și dăruiește viață.

Încă din primele veacuri, creștinii se rugau cu fața spre răsărit, mărturisind credința în Învierea Domnului și așteptând cu nădejde cea de-a doua Sa venire. Rugăciunea orientată spre răsărit exprimă dorința omului de a se îndrepta neîncetat către Dumnezeu, izvorul luminii și al mântuirii.

Din acest motiv, în timpul Sfintei Liturghii, atât preotul, cât și credincioșii sunt orientați simbolic în aceeași direcție. Nu este vorba despre faptul că preotul „stă cu spatele la popor”, ci despre faptul că întreaga comunitate se îndreaptă împreună către Hristos. Preotul conduce rugăciunea poporului, iar toți privesc spre aceeași țință: Împărăția lui Dumnezeu.

Există și situații în care, din motive de teren sau de construcție, altarul nu poate fi orientat exact spre răsărit. Acest lucru nu afectează sfințenia bisericii și nici validitatea slujbelor, deoarece esențială este prezența lui Hristos și lucrarea harului în Biserică. Totuși, acolo unde este posibil, tradiția orientării spre răsărit este păstrată cu fidelitate.

De fiecare dată când intrăm în biserică și ne îndreptăm privirea spre altar, suntem chemați să ne orientăm și viața spre Hristos, Lumina lumii, Cel care ne călăuzește pașii spre Împărăția Sa.

„Iar vouă, celor ce vă temeți de numele Meu, va răsări Soarele Dreptății și tămăduirea va fi în razele Lui.”

(Maleahi 3, 20)

„Nu ne închinăm răsăritului, ci lui Dumnezeu, Care este pretutindeni; însă ne rugăm spre răsărit, deoarece aceasta este o tradiție apostolică.”

(Sfântul Ioan Damaschin)

Să reținem!

- ✓ Altarul este orientat, de regulă, spre răsărit.
- ✓ Răsăritul simbolizează pe Hristos, Soarele Dreptății.
- ✓ Preotul și credincioșii se roagă împreună, îndreptați simbolic spre aceeași țință: Împărăția lui Dumnezeu.
- ✓ Orientarea altarului este o tradiție veche a Bisericii, cu teme biblice și simbolice.

Întrebare pentru suflet

Așa cum altarul este orientat spre răsărit, este și inima mea îndreptată spre Hristos, Lumina care dă sens și călăuzește întreaga mea viață?